

ע"פ 35020/06/16 - לוקה ברקוביץ נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית-משפט לערעורים פלייליים

ע"פ 35020-06-16 ברקוביץ נ' מדינת ישראל

בפני	כבוד השופט משה יועד הכהן
המערער	לוקה ברקוביץ
נגד	
המשיבה	מדינת ישראל

פסק דין

1. לפני ערעור על פסק דינו של בית המשפט לעניינים מקומיים בירושלים בתיק 2774/15 (הכרעת דין וגזר דין) מיום 23.5.16. בהכרעת הדין הורשע המערער בעבירה של החניית רכב על מדרכה, שלא נקבעה כמקום חניה מסודר, בניגוד לסעיף 5(א) לחוק העזר לירושלים (העמדת רכב וחנייתו), התשכ"א - 1961 וכן על פי תקנה 72(א) (2א) לתקנות התעבורה התשכ"א - 1961. בגזר הדין הוטל עליו קנס בסך ₪ 500 כגובה הקנס המקורי או חמישה ימי מאסר תמורתו.
2. טענתו המרכזית של המערער הינה, כי המקום שבו החנה את רכבו לא שימש בפועל כמדרכה במועד ביצוע העבירה הנטען, אלא היה בתהליך בניה, וכן על פי אישור שקיבל מעיריית ירושלים (נ/4), עבודות להקמת שביל אופניים במקום הסתיימו בחודש יוני 2015.
3. בית המשפט קמא התייחס, במישור המשפטי, להגדרת המונח "מדרכה" בתקנות התעבורה, לפיו מדובר בחלק מרוחבה של דרך שאינו כביש, המצוי לצד הכביש ומיועד להולכי רגל, בין אם הוא נמצא במפלס אחד עם הכביש ובין אם לאו, וכן להגדרת המונח "דרך" בפקודת התעבורה. במישור העובדתי קבע, על סמך הראיות שבאו לפניו, כי החלק שבו החנה המערער את רכבו מיועד להולכי רגל וכי האזור בו מדובר, משמש כשביל לאופניים ועל מנת להחנות במקום יש לעבור את השביל עצמו, אשר מופרד מכביש המיועד לרכבים על ידי רצועת אבנים משולבות, המפרידה בין השביל לאופניים לבין הכביש המיועד לכלי רכב. זאת כאשר לימינו של השביל יש המשך בסגנון של אבנים משולבות. בית המשפט הוסיף, כי עצם העובדה שעיריית ירושלים אישרה שהעבודות במקום טרם הסתיימו, אינו שולל את המסקנה שהיה מקום להולכי רכב להשתמש בחלק שכן הושלם. זאת שעה שאחד היסודות להגדרת "מדרכה" הינו העובדה שהיא משמשת כמעבר להולכי רגל מנקודה פלונית לנקודה אלמונית. בית המשפט הוסיף כי אילו הובאה לפניו ראייה המעוררת ספק סביר ביחס ליכולתו של הולך רגל להגיע למקום בהמשך הדרך, ייתכן מאוד שהיה בכך כדי לזכות את המערער. אולם, בהיעדר ראייה כזו על בית

המשפט להכריע בהתאם לראיות שבפניו.

4. לא מצאתי כי יש להתערב בהכרעתו של בית המשפט קמא, לא במישור המשפטי ולא במישור העובדתי.

5. באשר למישור המשפטי, על פי ההגדרה שקבעה בע"פ 50/71 בר-שלום נ' **מדינת ישראל**, פ"ד כ"ה (1) 679, המונח "מדרכה" כולל הן את מבחן המיקום שלה והן את ייעודה. באותו פסק דין, שאף הוא דן בהרשעתו של אדם עקב החנייתו של כלי רכב על מדרכה, נקבע, כי "המבחן הוא לא באם המקום הוא מרוצף או סלול, אלא אם יועד הוא שהולכי רגל יעברו בו ולא בכביש הסמוך... העיקר הוא לא המצב הפיזי של המקום אלא ייעודו הברור... וזהו לכן גם השלב שבו מתחילה לחול הוראת חוק העזר העירוני האוסרת על החניית רכב על מדרכה".

6. באשר לפן העובדתי, גם בהנחה שהמערער צודק ובקטע מסוים נחסמה הגישה למדרכה המרוצפת (זאת על אף שהלוח המופיע בתמונה א/7 שהוגשה מטעמו מונח על הרצפה ואינו חוסם את האפשרות להמשיך ולעלות על החלק המרוצף), הרי שהחלק הפנוי למעבר שעליו הוחנה הרכב, עונה בהחלט על הגדרת מדרכה בתקנות ובפסיקה. דומה כי טעות נפלה אצל המערער כשסבר שמדרכה הנמצאת בתהליך בניה או שיפוץ, בדומה למבנה, זקוקה לאישור של רשויות התכנון על סיום הבניה (כדוגמת המסמך הידוע כ"טופס 4"), כדי להפוך למדרכה כהגדרתה בחוק. אין לטענה זו כל בסיס והמבחנים היחידים כפי שנקבע בפסיקה הם מבחן המיקום ומבחן היעוד. המדרכה האמורה עומדת בשני מבחנים אלה, לפיכך צריך להיות ברור לכל בר בי רב שהחניה עליה אסורה.

7. בנסיבות אלה הערעור על הכרעת הדין נדחה.

8. המערער לא ערער על גזר הדין שבו חויב לשלם קנס בסך 500 ₪. בעניין זה הסתפק בית משפט קמא בקנס המקורי ובכך אף עשה חסד עם המערער. מכל מקום, עם דחיית הערעור גזר הדין נותר על כנו, כולל המועד האחרון שנקבע לתשלום 1.8.16.

9. לבקשת הצדדים יישלח להם העתק של פסק הדין על ידי המזכירות.

ניתן היום, י' אלול תשע"ו, 13 ספטמבר 2016, בהעדר הצדדים.